

Застрелял майка си

На 5 юли т. г., след обяд в с. Дъдово, пловдивско, Ламбри Георгиев Шуманов, 40 годишен, в пияно състояние се скарал с брат си Иван Г. Шуманов, 35 год. Майка им, Ивана, 70 годишна, се намесила, за да помири синовете си, но Ламбри дръпнал ловджийската пушка, която висела на стената и застрелял родната си майка.

Заклал жена си

Коста Колев, 35 годишен, от с. Семчиново, пазарджишко, на 10 август т. г., вечерта, се върнал в къщи пиян. Жена му, 32 годишна, почнала да му се кара и пияният грабнал един нож и я заклал.

Умрял от пиянство

На 26 май т. г., Антонъ Полубаев, 30 г., русин, след като се напил в кръчмата на К. Ванчев, гара Каялий, отишъл си в къщи и там паднал и умрял.

Убийство в Търново

На 1 август т. г., към 11 и пол. часа вечерта, в турската махала, група турци, след като се напили, излезли на улицата, където завързват спор за дребна работа. И не след много един от тях, на име Сабри Абдулов, се нахвърлил с нож върху Шевкет Мехмедов и го забил в сърцето му. Мехмедов починал още сжщата минута.

Този скръбен поменик, мили деца, е безкраен. Всеки ден, в много села и градове на България стъват по няколко такива нещастия. Син убива баща си. Баща убива рожбит си, мъж убива жена си. Брат — брат си. Другар — другаря си. И причината на тези грозни убийства, които рано почернят и разоряват семейства и домове, е само алкохола — най-големият човешки враг. И докато този злодей владее сърцето на нашия народ — до тогава няма да има радост и няма да има мир.

Затова, мили деца, борете се да премахнете този крвав злодей, този убиец на хората и разрушител на човешкото щастие и радост.

Станете борци за нов живот, за свѣтла бжнина. Изтрийте сълзите на майките! Спасете залъка черен хлѣб за гладните деца, да не бжде изпит в кръчмитѣ. Молете бащите си да не посѣгат към отровната чаша.

И винаги, в ръце с „Трезво дете“, напред, мили деца, за щастие и бжнина на изстрадалия български народ.

Веса Паспалеева

СЕДЕФЕНАТА КУТИЙКА

Божко

Василчо

Стефко

Лиляна, сестричка на Василчо

Старият учител

Книжар

Нѣколко деца

Единъ минувач

(Широка улица с протоари. В дѣсно книжарница. На жѣла хубавъ домъ. Слънчевъ пролѣтенъ денъ).

Божко и Василчо. (Богато облѣчени с чанти на гърба излизат усмихнати от книжарницата)

Божко. (Озѣрта се и полека говори на Василчо) Отлично ми върви днес! (Смѣе се). Този книжар е цѣл халпо. Човѣкъ може да го обере, без да се досети...

Василчо. Говори по-полека! Може нѣкой да те чуе. (Озѣрта се).

Божко. (Спира се на жѣла) Нали Стефко каза да го чакаме тука?

Василчо. Да го почакаме. (Оглежда се предпазливо и зади едно по едно краденитѣ нѣща. Усмихнато) Я, какъ ти се виждат! Ами тази рамчица?

Божко. (Гледа рамката) Изглежда

сребърна. Навѣрно струва скжпо. (До-волень). Чакай пѣкъ азъ да ти покажа моитѣ. (Вади ги от джебо-ветѣ си)

Василчо. (Нетѣрпеливо). Гумичка, острилка, пергелче. (Недоволен) Само това ли? Ще те засрамя този пѣкъ.

Божко. Чакай де, азъ още не съмъ ти показвалъ всичко. (Показва перодръжката) Хубава е, нали?

Василчо. Ахъ, сѣ златенъ писецъ! (Зарадва) Виджъ, това разбирамъ...

Божко. Златенъ, зеръ. (Скрива я въ себе си, смѣе се доволенъ)

Василчо. (Гледа нетѣрпеливо) Защо ли се забави толкова Стефко?

Божко. Да не би да е на училище?

Василчо. Само това не вѣрвамъ. Лудъ ли е да отиде на класното по аритметика?

Божко. Вѣрно. Азъ пѣкъ забравихъ, че днесъ имаме класно.

Василчо. Докато не минат класнитѣ, нѣма да стѣпимъ въ училище. Стигатъ ни по три двойки за тоя срокъ, нали?

Божко. Моитѣ, май, станаха четри!... Надминахъ те втория срокъ!

НАШИ ПИСАТЕЛИ

П. К. Яворовъ

Пѣю Крачоловъ Яворовъ е роденъ презъ 1877 година въ гр. Чирпанъ. Следвалъ е гимназия въ родния си градъ, но не я завършва и става телеграфистъ. По това време започва да пише стихове и да ги печата въ най-големото тогавашно списание „Мисль“, редактирано от покойния литературенъ критикъ д-ръ К. Кръстевъ. Стиховете на младия поетъ сж направили много силно впечатление на всички и Яворовъ, който е билъ премѣстенъ въ Анхило, бива

извиканъ въ София. Тукъ Яворовъ напушта чиновничеството и се отдава всецѣло на поезията. Не следъ много той отива като четникъ въ Македония да се бори за свободата на поробенитѣ свои братя и сестри. Плодъ на това негово четничество сж книгитѣ му „Хайдушки кспения“, „Гоце Дѣлчевъ“ и „Хайдушки пѣсни“.

Следъ завръщането си отъ Македония Яворовъ написва много стихотворения и драмитѣ „Въ политѣ на Витоша“ и „Когато гръмъ удари“. Превелъ е нѣколко книги отъ френски и руски.

Но презъ 1914 година жената на Яворовъ — Лора се самоуби. Отъ мъжа по нея още сжщия часъ и Яворовъ се опита да се застреля, но куршума само го лиши отъ зрение. Това нещастно положение много е тежело на поета и още сжщата година, презъ есенъта, той направи и втори опитъ: изпи чаша съ отрова и се застреля смъртоносно.

Съ неговата смъртъ българскиятъ народъ изгуби най-големия свой поетъ следъ Христо Ботѣвъ. Днесъ Яворовъ е преведенъ на много европейски езици. Неговитѣ стихотворения се шепнатъ като молитви и тѣ разкриватъ другъ свѣтъ, другъ животъ и друга любовъ между хората.

„Въ нашата литература по трезвостта не ще съмнение, опитътъ, който правятъ Русалиевъ и Лалевъ е единъ отъ най-сполучливитѣ. Вѣрваме, че съ укрепването на вестника, тѣ ще съумѣятъ да го подобратъ още по-значително, което ще радва малкитѣ и редакторитѣ, а сжщо и всички, които следятъ и се радватъ на дейността въ тази посока“.

(Изъ отзива за „Трезво дете“ на Министерството на Народното просвѣщение).

Димчо Дебеляновъ

Димчо Дебеляновъ е роденъ презъ 1887 год., въ гр. Копривница. Училъ е въ родното си мѣсто, въ Пловдивъ и София. Гимназия е завършилъ съ отличие въ София и се записва студентъ по правото. Но принуденъ да се грижи самъ за себе си (той е останалъ рано безъ баща и безъ майка), Дебеляновъ не е можалъ да завърши висшето си образование. Това, обаче, не му е попрѣчило да обогати своята жадна душа съ произведенията на великитѣ европейски и

руски писатели и самъ да напише такива хубави пѣсни, каквито никой другъ поетъ у насъ не е писалъ. Прекаралъ своя краткъ животъ въ голѣми страдания и несгоди, Димчо Дебеляновъ е излѣлъ мъката си въ пѣснитѣ и стихотворенията си. И за това неговитѣ пѣсни сж топли и искрени. Тѣ се изучаватъ наизустъ и не могатъ да се забравятъ никога.

Но на 2 октомври 1916 год., Димчо Дебеляновъ падна смъртоносно пронизанъ въ едно сражение съ англичанитѣ край рѣката Струма, въ Македония.

На 29 години затвори навѣки очитѣ си този вдъхновенъ и сѣ голѣма дарба поетъ и бѣ погребанъ въ Демиръ-Хисаръ, въ двора на църквата „Св. Богородица“.

И въ този гробъ, останалъ въ грѣцка територия, цѣли петнадесетъ години лежаха неговитѣ кости. Едва презъ миналия месецъ тѣ бѣха пренесени и заровени въ родния му градъ Копривница. При пренасянето на коститѣ и при погребението участвуваха хиляди хора, които засвидетелствуваха своята дълбока почитъ и своята голѣма обичъ къмъ голѣмия поетъ.

Димчо Дебеляновъ остави само единъ малкъ томъ стихотворения и нѣколко преводи отъ френски езикъ.

апостоли по села и градове, за да отрезвимъ България, да я направимъ по-радоствна, да имаме въ нея смѣхъ и васелие, а не плачъ, сълзи и кърви. Много хора, иначе добри, въ пияно състояние крадатъ, биятъ и убиватъ.

Христо Върговъ

Василчо. (Радостно) Ето го и Стефко. (Маха му съ ржка) Побърже. Изгубихме търпение вече...

Стефко. Отлавна ли ме чакате?

Василчо. (Нетѣрпеливо) Носиш ли нѣщо?

Стефко. (Клати глава) Нищо. Ядосахъ се страшно. Мама си бѣше въ къщи. Ами вие?

Божко. (Показва му перодръжката) Я виджъ. Писеца е златенъ.

Стефко. (Очуденъ) Наистина ли? Тебъ винаги ти прилѣга пѣкъ азъ... ржката ми всѣкога трепва и... (И леда засрамено).

Василчо. Защото те е страхъ. (Присмива му се) Плашишъ се като баба! Прѣстъ да ти покажатъ и се разтрепервашъ.

Стефко. (Засрамено) Ами сребърното синджирче?

Божко. Голѣма работа. За цѣла година едно синджирче открадналъ. И все за него споменава... Признай си, че си страхливъ.

Стефко. (Обидено) Не е истина... (Муси се)

Василчо. (Тука го по рамото) Сега не е време за мусене. Слушай, какво ще ти кажа. Въ книжарницата има една чудесна седефена кутийка.

Стефко. Оная съ ножчето, молива

ЕСЕНЬ

Глухо шушнатъ си горитѣ,
Пѣсенъ въ тѣхъ не чуи се вече,
Пойни птици отлетѣха,
Отлетѣха надалече.

И небето ни поглежда,
Безъ усмивка, дъжделиво,
Мратъ листата и се ронягъ,
И се ронягъ мълчаливо.

И земята Слънчо златенъ
Не зарадва, не сѣгрѣя.
Ахъ, сърцето му изстина,
Му изстина къмъ нея.

Вѣтеръ тихо тънаника
Пѣсни жалостни, есенни,
Врани грачатъ надъ полята
Надъ полята покрусени!

Елинъ Пелинъ

ЗАДАЧА

Голѣма луличка,
Бастунче, чертичка...
Кой не ще познае,
Че туй главно „А“ е?

Но следъ нея вече
Дошла отъ далече
Буква „Б“ се куми, —
Ще редиме думи...

Ето го пристига
И „О“ въвъ верига,
А следъ него крачи
„Н“ като сираче...

„И“ и „Р“, „А“ „Й“ „Т“ „Е“
Идатъ вече вситѣ...
„С“ и „Е“, „З“ „А“ сж тука
Следъ тѣхъ „Т“ „Р“ „Е“ чукатъ.

„З“ „В“ „О“ не гледатъ
Бързатъ да се вреждатъ
„Д“ и „Е“ роптаятъ,
Че „Т“, „Е“ сж въ края.

На чистичка книга
Стройте въвъ верига
Тия букви всички.
Що сж въвъ кавички!...

И каквото пише
На добро мирише...
За левчета десетъ
Чуденъ детски вестникъ.

Чичо Личо

и писалката ли? Много пѣти съмъ я виждалъ. Отлѣво до прозореца.

Василчо. Ако успѣешъ да я вземешъ, ще ни увѣришъ, че не си страхливъ.

Стефко. Но не днесъ, нали?

Божко. Не, това трѣбва да сторишъ още сега. Иначе, не си нашъ другаръ.

Василчо. Ще се откажемъ отъ тебе! (Шепне му). Този книжаръ нищо не забелязва и лесно се лѣже.

Стефко. (Окураженъ) Но поне единъ отъ васъ да дойде съ мене. Ужъ е забравилъ да си купи нѣкаква книга за прочитъ. Докато той я търси, азъ ще успѣя да открадна кутийката. Така ще бжде най-добре. Не сте ли съгласни?

Василчо. Азъ не отивамъ. Ако иска Божко, нека те придружи...

Божко. Съгласенъ съмъ. Ти ни почакай тука. (Тръгватъ весели)

Василчо. (Разхожда се по тротвара и весело свирка съ уста)

Лиляна. (Дърпа го за ржката) Ти пакъ не си билъ на училище. Отивамъ да те обадя на татко. Казахъ ми другарчетата ти.

Василчо. (Ядосано) Само да ме обадешъ. Коситѣ ти оскубвамъ...

Лиляна. Охо! Много ме е страхъ отъ тебе. (Заканва му се съ прѣстъ)